

17 — PRVI TRAMVAJ

Poslužimo se malčice Čupkovim čulima (a i njegovim brzim nogama), on nam to neće zamjeriti. Čupkov njuh nas nepogrešivo vodi pravo ka anđelima. Čujemo njihov smjeh, djelimo s njim oduševljenost i nadu da će dobiti poslastice, milovanje i pokoju nježnu riječ. Red je i da se pobliže upoznamo sa anđelima. Krenućemo od najmlađeg, trogodišnjeg anđela koji se odaziva na ime Renata. Gusta kovrdžava kosa i vesele okice kazuju nam da smo pred bićem iz bajki. Ne vidimo joj krila, ali to ne umanjuje našu radost. Sledeći oštar njuh našeg prijatelja dolazimo do drugog anđela— petogodišnjeg Darija. Dario je izgleda intelektualac među anđelima. Nosi velike naočare, u ustima mu je proteza, a crte lica su mu ozbiljne. Naglo smekšaju— ni on nije imun na Čupkov šarm. Dozvolite da vam predstavimo i trećeg, Čupku najomiljenijeg anđela, petogodišnju, mršavu djevojčicu dugačke crne kose i vatrenih crnih očiju. Odaziva se na ime Tea.

Anđeli su oduševljeni Čupkovom pojavom. Posebno Tea, koja jedva čeka da ga zagrlji, i uroni lice i ruke u njegovu gustu dlaku. Osmotrimo sada malo bolje mjesto na koje nas je Čupko doveo. To je malo dječije igralište, okruženo sa svih strana starim stambenim zgradama. Pored igrališta je tiha ulica, izvučena od bučnih bulevara i gradske vreve. Sa prozora zgrada igralište se vidi kao na dlanu. Ljeto je, nedelja, divan i sunčan dan. Sve je kako i treba da bude. Anđeli se smiju, trčkaraju za loptom koja ih vodi na ulicu. Da se ne stvori neki automobil iznenada? Nema razloga da strepimo, ulica je pregledna, ljudi su ovdje mirni i porodični, ne divljaju sa svojim automobilima. Ništa ne može narušiti ovaj sklad i ljepotu. Tako nam se barem čini.

Bljesak nas ukopava u mjestu. Nije bilo nikakve pripreme, napete i jezive atmosfere kakva se gradi u horor romanima. Izmještanje je bilo trenutno, u djeliću sekunde. Vratimo se opet Čupku. Njegov vid je drugačiji od našeg, sve vidi sivo, gotovo da možemo reći da je daltonista. Čupko ne vidi opominjuću, bolesno blijedozelenu boju neba i mjeseca iznad nas. Ali njegov njuh nas nepogrješivo upozorava da su voljeni anđeli u opasnosti. Stavljamo ruku na usta od zaprepaštenja, jer ceste više nema — anđeli sjede na tračnicama. Izgledaju bolesni, zatvorenih očiju, potpuno nesvjesni svjeta oko sebe. Čupku se dlaka kostrješi, a iz grla kreće režanje. Za trenutak, naše svijesti se stapaju, i čujemo i vidimo identičan zvuk i slike. Smjeh koji nam struže kosti, a Čupkov lavež pretvara u cvilenje. Trenutak slabosti ipak brzo prolazi. Negdje u daljini, daleko pod blijedozelenim mjesecom, vidimo divovski zamak. Pogled nam prolazi kroz zidove. Dolazimo do najveće odaje. Vidimo malu djevojčicu, kraljevskog držanja, divnih crta lica, kako češlja svoju dugačku crnu kosu i gleda kroz prozor. Za trenutak, njen pogled sreće Čupkov. Slika nam bježi nakon nekoliko sekundi, a Čupkove noge se munjevito pokreću.

Čupko je snažan, zdrav šarplaninac. Vidimo kako grabi malu Renatu i odnosi je sa tračnica na igralište. Ne zastaje ni da se odmori, kao da se u daljini nešto čuje. Požuri Čupko! Sa Dariom ide sporije, viši je i krupniji od ostalih. Čupko dahće od umora, ali uspjeva da odvuče i malu Teu. Ponestaje mu snage. Jedna patika spada sa noge djevojčice i ostaje zaglavljena među tračnicama. Čupko se vraća po patiku. Pokušavamo da ga upozorimo, da kriknemo, ali veza između naših svijesti se prekida.

Rječi, slika i zvuk se spajaju u jedno, i mi ostajemo njemi, obamrli. Prvi tramvaj preko Trešnjevke...raste u mojim očima... bljesak mokrih tračnica... sjaj u tvojim očima.

Vidimo sjaj u Čupkovim očima. Sledećeg trenu, tramvaj narasta do pune veličine u našim očima. Čujemo tup udar, i ne vidimo više ni Čupka ni patiku. Tramvaj odlazi u ništavilo, i prije nego što pogledom potražimo Čupkovo tijelo, vidimo bljesak izmještanja.

Troje anđela zbunjeno se osvrtało na igralištu. Tea je izgubila patiku, ali gdje i kako, nije mogla da se sjeti. Osjećaju da su nešto propustili. Šta — ne znaju. Zakleli bi se da su vidjeli Čupka, ali ni njega nema. Naredne nedelje (i mjeseci) provešće u bezuspješnoj potrazi za voljenim ljubimcem. Renata će stalno plakati, čak će se i ozbiljnom Dariu oteti suze. Jedino će Tea ostati vesela. Drugarima će uporno govoriti da je Čupko živ, ali će odbiti da kaže išta određenije o tome.

Prije nego što napustimo ovu priču, poslužimo se još jednom izmještanjem. Učinimo ponovo ono što ne možemo u našem svjetu. Zaplovimo blijedozelenim nebom i prođimo kroz zidove. Zavirimo u odaje male djevojčice kraljevskog držanja. Vidjećemo da je konačno počeljala svoju divnu kosu. Crne oči joj sijaju anđeoskom vatrom. Nešto čuči pored njenog kreveta. To je naš stari prijatelj, sa dječijom patikom u ustima. Djevojčica nimalo kraljevski skače sa kreveta, i grli obema rukama našeg četvoronožnog prijatelja.

Ostavimo ih sada na miru , ne kvarimo im ovaj trenutak čiste sreće i radosti virenjem kroz zidove. Vratimo se u naš svjet.

Uobičajeno za ovo doba godine, ljetnja kiša se pojavila niotkuda. Troje malih anđela uz ciku i vrisku, potrčalo je ka svojim domovima.

Malo kasnije, i nekoliko blokova dalje, puls grada se smiruje, kao mlijeko u čaši, a zatim naglo ubrzava. Noć zamjenjuje dan, a jutro noć. Tračnice su i dalje mokre od kiše.

Stiže prvi tramvaj.